

Kezeink szoktanak Hegedű vonóra,
Doromb' pengetésre, pörölyre, fogóra,
Könnyű munka vala űlni lopott lóra,
Henyélve esztendő el-múlt, mint egy óra.

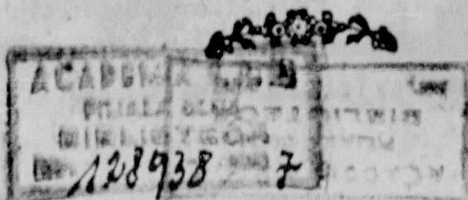
Vajki nagy keserves kin parasztnak lenni,
Jobágyás' ígáját szabad nyakra venni,
Egy helyt lakni, tovább búdosni nem menni,
Tzipón hizottaknak ro'z kenyeret enni.

Nagy-Biró, Kis-Biró, Tizedes, ezekre
El-halok féltemben, hatalmas Nevekre,
Hát ha jutok' bűnös, (Új-Magyar) kezekre,
Ugyan kalodában meg-raknak kedvekre

Jobb volt hason zöldes páfiton heverni,
Tántzos bokáinkat szökve öszve verni,
Dolog nélkül élni, bátran lopni menni,
Mint sem Nemzetünket paraszttal keverni.

Mikor ingyen éltem, bézzeg boldog voltam,
Leg-nagyobb Urnak-is bátran oda szóltam,
Magam szemetén, mint kakas parantsoltam,
Hogy mi erre jussunk soha nem gondoltam.

A' Tzigányok' nevét no hát remesük-el
Rinyg-ronyg ruházatot nyakunkból vesük-el,
Kankóba öltözzünk, mivel lenni nem kell,
Isten jobban tudgya ügyünket oda-fel.

TZIGÁNYOK

VÉGSŐ

VESZEDELME

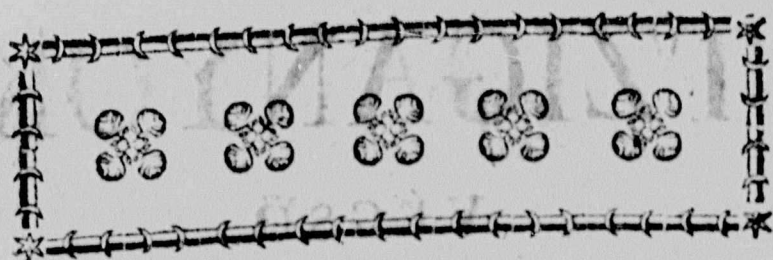
RÖVID

HISTÓRIÁJA

VERSEKBEN:

Nyomtattatott ebben az Esztendőben.

Hatvan nyóltzadikban ezerben hét-fzázban,
Romlott, púztultt Tzigány nemzet bo-
rúltt gyászban,

Rongyos sátorokból szállott paraszt házban,
Vándorló rút népet fzedték jó porázban.

Végső napja vala Böjt-első Havának,
Eb harminzadjára midön ök jutának,
Helységenként hamar egybe hívatának,
Világból az Urak rajtok ki-adának.

Parasztok légyenek meg-parantsoltatott,
Jobbágyok' számába kiki irattatott,
Ház építés; szántás, vetés meg-hagyatott,
Szent János napjáig Terminus adatott.

Lóval kereskedés, Tserélés, Berélés,
Kóborlás, Falunként szabad járás-keles,
Sátorbéli lakás, ingyen könnyen élés,
Nagyon meg-tiltatott ringy-rongy folt viselés.

Prémezett szoknyában, szurkos lepedőben
Nem lesz szabad járnai házanként kőrőben,
Nem hadon fővel, hanem főkötőben,
Ködmönök, kankójok légyen jövedőben.

Mezítelen Rajkó hátúlját, eleit
Fedezze ruhával test' minden részzeit,

Pa-

Paraszti munkától ne ójja kezeit,
Mesterségben töltse gyenge esztendeit.

Tzigány név, nyelv, és ízó erősen tiltatik,
Új-lakóknak neve nekiek adatik,
Más nyelven ízólljon, ha tud, parantsoltatik,
Ha nem tud, nám elmés tanulni hagyatik.

Tzigány fereg haltván ezeket, edgymásra,
Könyves szemmel néztek; fakadtak írásra,
Férjfiak, Afzszonyok szörnyű jajgatásra,
Fejre kútsoltt kézzel vének zokogásra.

A' napot, esztendőt némellyek átkozták,
Öket illy véletlen romlásban hogy hozták,
Némellyek Urakat, Tiszteket okozták,
Szabados élettől illy rútúl meg-foszták.

Nagy hatalmú Isten! ugyan mit vétettünk?
Hogy szegény Tzigányok veszendőve lettünk?
Nám lóvat tseréltünk, pénzen adtunk, vettünk
Senkinek úgy vélem ezzel kárt nem tettünk.

Kovácsolásunkkal Világnak hasznára;
Kalmárkodásunkkal vóltunk nagy javára,
Muzsikálásunkkal vidámitására,
Ha vétettünk vittek az akasztó-fára.

Egek! földi Urak mind ellenünk vagynak!
Békét, meg-maradaft orízagban nem adnak,
A' föld' háran lakni sátorban nem hagynak,
Vallyon nagy Isten! mi oka lehet annak?

Nem tartánk senkivel semmi ellenkezést,
Töltünk távoztattuk a' fel-fegyverkezést,
Honnét érdemlettük tehát ez üldözést?
Nemzetünk grátziát nem lel védelmezést.

Üres ehes haszal hol othon hevertünk,
Hol muzsikát tettünk, hol vasatskát vettünk,

X 2

Hol

Hol tserélt lovakon valamitskét nyertünk,
Ártatlan Tzigányok még-is veszni tértünk.

Hajdant Egyiptomból származott Nemze-
tünk,

Faraóktól vettük nemes eredetünk,
Ditsőséges ugyan volt akkor kezdetünk,
De vaj gyalázatos mostan végezetünk!

Sok nemzetek vesztek, országok multak-el,
Városok pufztáltak csak a' hírek van-fel,
Ugy nekünk veszteknek látom romlani kell,
Hírünkkel, nevünkkel egész ország meg-tel.

Itt a' Világ vége, mert Tzigányok veznek
Emberi nemzetre több roszszak érkeznek,
Tsorbát veszélyekkel e' világban tesznek.
Ha sültt parasztokká és szántókká lesznek.

Nagy fő Udvarokban vígan hegedültünk,
Úri asztaloknál Urak mellett ültünk,
Finom bor-italtól, jó-lakástól töltünk,
Most betsületünkéből 's mindenből ki-hűltünk.

Nagy-Idái hartznak keservés notáját,
Faraó firalmas veszélyét és bajját,
Ki-vonnya ezután, ha Tzigányok nyájját
Veszteni kívánják, tiltják muzsikáját?

Mi birtuk világot, laktunk, hol akartunk,
Falukról falukra mentünk, keltünk, jártunk,
Sok lopott jószágot ládáinkba zártunk,
Illy mostoha időt magunkra nem vártunk.

Jaj nekünk! sütt, kankót, botskort kell
vifelnünk,

Paszamántos, veres ruhát le-kell tennünk,
Rókas mente helyett Juhász bundát vennünk,
Világ Uraiból parasztokká lennünk.

A'

A' dögtől fojtottat tiltattunk meg-enni,
Késünket ló-hústra nem szabad már fenni,
Pénn nintsen, húst, halat min lehetne venni,
Isten úgy segéljen! nem tudunk mit tenni.

Szellős sátoroktól végső bútsát végyünk,
Marhákra, ekékre, házakra szert tégyünk,
Mint Ádám tselédje, szántók vetők légyünk,
Verejtékkel szerzett kenyere, jaj! együnk.
Dologtalanságtól, szokjunk el-lopástól,
Szemtelen kéréstől, tsalfa koldulástól,
Tsere-bere között emberi tsalástól.

Kajla ökor szarvát hogy fogják kezeink!
Jaj félnek öklelős hegyétől melyjeink!
Kántarra szoktattak Öseink, Eleink!
Ló-tsifzárók voltak minden Mestereink!

Jaj! szarva ekének töri ember' markát,
Jobb volt emelgetni nyerges lónak farkát,
Lopásnak kedvéért szökni kertek árkát,
Dobogtatni tántzban lábnak ugrós farkát.

Oh meleg kapának hólyag szerző nyele!
Oh mérges kaszának meg-görbesztő éle!
Meg-fonnyasztó tsépnek súlyos forgó szele!
Miattatok vagyon szívem búval tele.

Mit ér Tzigány nélkül ezután a' vásár?
Álljon más sok ezer emberekből ámbár?
Tzigány volt a' díze! bizonyyára nagy kár!
Hogy lopások nélkül meg-eshetik immár.

A' ló-is meg-fogy már Tzigányok fogytával,
Nem léfzen kelette tserék tilalmával,
Ökrön kell már ülni hitefse magával,
Tapasztalni fogja ezt ki-ki kárával.

Bor,

Bor, ser adó kortsma-házak meg-némúlnak,
Mellyekben a' kortsok tobzódnak, dūdolnak,
Hogy ha muzsikáló Tzigányok el-múlnak,
Kik-is leg-főképpen azért dúlnak fúlnak.

Tzigány kerekeket nem lesz szabad hányni,
Segget lotyogató tántzokban ugrálni,
Ottoros lesz Purdé, ökrökkel kell bänni,
Másként al-felére kantsuka fog-szállni.

Mint az előtt kaptak, oda Vajda Neve,
El-folyt mint tavaszi futó hónap leve,
Ki-bajdant Vadja-vólt, most ollan mint Teve,
Nyög terh' alatt, még ma sem iva, sem eve.

Vajdának kezéből a' páltzát ki-vették,
Adózó Parafztá, és Jobbágyá tettek.
Magas póltzról Komát ugyan le ültették,
Vajdaság Levelét pad alá vetteték.

Nem vezeti Dádé többé a' Sereget,
Tsap-házba hol ivott, és perlett, eleget,
Hazug ízajból szórott hideget, meleget,
Nem betsült esmérőft, idegent, vendéget.

Versengő alkúnak, zajos áldomásnak,
Vége lön esküvő Ló 'zib vásárlásnak,
Tették Tzigányokat szántónak, kapásnak,
Mert vóltak lopással ártalmára másnak.

Nem annyira szánjuk firalmas ügyünket,
Nem bánjuk olly nagyon utólsó vesztünket,
Mint mi mézzel folyó Angyali Nyelvünket,
Bár együtt vesztenénk vele életünket.

Oh áldott Tzigány szó éftél sirba! vesztél!
Ki minket valaha lopásra ébresztél!
Sok hazugságokat szép színnel himeztél!
Most mint füst, köd, és hó, nyelvünk el-
enyéztél.

Már most titkainkat kiki meg-érheti,
Fortélyos dolgunkat jaj észre veheti!
Velünk, ki mit akar, könnyen meg-teheti,
Hamis fondorkodást torkunkba verheti.

Parafzt dolog, munka ijesztget bennünket,
Aratás kalfállás fordúlja észünket,
Nem szoktuk keresni im' így kenyerünket,
Keferves táplálni léfzen életünket.

Kezeink izoktanak hegedü-vonóra,
Doromb Pengetésre, pörölyre, fogóra,
Könnyü munka vala ülni lopott lóra,
Hennyélvé eiztendő el-múl, mint egy óra.

Vajki nagy keferves kin parafztnak lenni,
Jobbágyaság igáját szabad nyakra venni,
Egy helyt lakni, tovább bujdosni nem menni,
Tzipón hizzotaknak roz' kenyeret enni.

Nagy-Biró! Kis-Biró! Tizedes! ezekre,
El-halok feltemben hatalmas Nevekre
Hát ha jutok bünös, (új Magyar) kezekre,
Ugyan kalodában meg-raknak kedvekre.

Jobb vólt hason zöldes páfiton heverni,
Tántzos bokáinkat szökvé öszve verni,
Dolog nélkül élni, bátran lopni merni,
Mint sem Nemzetünket parafzttal keverni.

Mikor ingyen éltem, bezzeg bóldog vóltam,
Leg-nagyobb Urnak-is bátran oda szóltam,
Magam szemetén, mint kakas, parantsoltam,
Hogy mi erre jusunk, soha sem gondoltam.

A' Tzigányok' Nevét no hát temeisük-el!
Ringy rongy ruházatot nyakunkból vefsük-el!
Kánkóba öltözzünk, mivel lenni meg-kell!
Isten jobban tudja ügyünket óda fel.

A' TÉL.